

MƏKTUB

Vətənə yazdığım məktublارın çoxu gedib çatmırdı. Bu mənı çox kədərlandırır və eyni zamanda da yaman rahatsız edirdi. Öz-özümə deyirdim:

„Belə də dünyamı olar? İllər boyu görmədiyın dostlardan, bacı-qardaşdan, ata-anadan ancaq bir quru məktubla xəbərın ola bilir, bunu da ki, çox görürlər adama!“

Adi durumda buna birtəhər dözmək olurdu, ancaq elə ki, bir hadisə baş verirdi, elə ki, bir fəlakətdən xəbərım olurdu, məktublارımın gedib çatmadığı ürəyimə lap dağ çəkirdi. Gənc bir dostun ölüm xəbərini eşitdikdən sonra bir təsəlli olaraq onun gənc qadınına kiçik bir məktub yazdım, cavab gəlmədi. Sonra bura gələn bir dostdan məktubumun gedib çatmadığını öyrəndim. Ömrünün son günlərini yaşayan və üzümə həsrət qalan anama nə qədər məktub yazdım! Heç biri çatmadı. Nə edə bilərdim, insanın sadəcə bir məktub yazmaq haqqı da yoxdur deyə dözürdüm.

Bir gün düşündüm ki, bəlkə mən məktub yazdığım adamların adreslərini dəqiq yazmıram, bəlkə bu işin səbəbi elə mən özüməm! Odur ki, adreslərə bir daha diqqətlə baxdım və başa düşdüm ki, doğrudan da mən bütün adresləri dolduran „şəhid“ sözünün bə'zilərini unudub yazmıram! Beləliklə anladım ki, mənım „şəhid“ sözlərindən bə'zilərini unudub yazmamağım mənım məktublارımın şəhid olmasına səbəb olmuş!

Bir gün evdə yalnızdım, yavaş-yavaş musiqi dinləyir və şərəb içirdim; düşünürdüm... düşünürdüm... birdən yenə dostum Nadir yadıma düşdü. Elə sərxoşluq aləmində qələm-kağız götürüb ona bir məktub yazdım və məktubu yaza-yaza da

düşünürdüm ki, bu dəfə şəhid sözlərini unudmayıb və adresi olduğu kimi yazacağam. Məktubu sona çatdırıb və zərfin üstündə də adresi yazdım; sonra bir neçə gün qabaq yazdığım məktublارın yanına qoydum; ertəsi gün də məktubları yola saldım.

Bu zamandan iki həftə keçməmişdi ki, həmin dostumdan bir məktub gəldi. Heç şübhəm yox idi ki, o, mənim məktubumu hələ almamışdır; o, mənim məktubumun almasını söyləyirdi, və həm də bu sözləri yazırdı:

„Sən ki məni ölümlərə qatmısan, bəs nə üçün mənə məktub yazırsan! Yoxsa orda ölümlər də məktub oxuya bilirlər!“

Mən öncə çaşbaş qaldım və onun nə demək istədiyini anlaya bilmədim. Sonra o, sözlərini belə davam etdirirdi:

- Bax gör mənim adresimi nə təhər yazmısan:

„Şəhid İran, şəhid Azərbaycan, şəhid Təbriz, şəhid imam Həsən meydanı, şəhid Hüseyin Abbaszadə caddəsi, şəhid Zəhra küçəsi, şəhid dostum Nadir Təbrizi!“

Mən heyrətdən ağızım açıla qalsa da birdən məktub yazdığım o gecəni xatırladım və anladım ki, şərab içə-içə məktub yazarkən, şəhid sözünü unutmayım deyə bütün sözlərin başında bu sözü qoymuşam!

Artıq məktub yazılmışdı, həm də ki, normal halda on iki günə çatan məktub bir həftəyə gedib çatmışdı. Bu nə qədər qəribə olsa da bir həqiqəti üzə çıxarırdı, o da bu idi ki, mənim sərxoş olmağım, dostumun adresini doğru və dəqiq yazmağıma səbəb olmuşdu. Belə olmasaydı, mənim məktubum bu qədər tez bir zamanda onun əlinə çata bilməzdi.

1993. Bonn